

Sygn. akt X GC 852/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2018 r..

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Sekretarz sądowy Paula Nowosielecka

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2018 r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa A. L.

przeciwko L. P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej L. P. na rzecz powoda A. L. kwotę 16 053,30 zł (szesnaście tysięcy pięćdziesiąt trzy złote 30/100) wraz z ustawowymi odsetkami (określonymi od 1 stycznia 2016r jako odsetki ustawowe za opóźnienie) liczonymi od kwot:

- 2 029,50 zł od dnia 9 października 2014r

- 2 097,15 zł od dnia 25 listopada 2014r.

- 2 029,50 zł od dnia 6 stycznia 2015r

- 2 097,15 zł od dnia 16 stycznia 2015r.

- 7 800 zł od dnia 21 września 2015r.

II. oddała powództwo w pozostałej części

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3 328,60 zł (trzy tysiące trzysta dwadzieścia osiem złotych 60/100) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt X GV 852/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 października 2015 roku powód A. L. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej L. P. kwoty 18.253,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 2029,50 zł od dnia 9 października 2014 roku do dnia zapłaty, od kwoty 2097,15 zł od dnia 25 listopada 2014 roku do dnia zapłaty, od kwoty 2029,50 zł od dnia 6 stycznia do dnia

zapłaty, od dnia 2097,15 zł od dnia 16 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty, oraz od kwoty 10.000 zł od dnia 21 września 2015 roku do dnia zapłaty, a nadto domagał się zasądzenia od pozwanej kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwana, na podstawie zawartej umowy najmu, wynajmowała od niego samochód osobowy V. (...). Podał, że w ramach zawartej umowy pozwana zobowiązana była do zapłaty czynszu najmu, pokrywania wszelkich kosztów związanych z eksploatacją pojazdu, usuwania na swój koszt skutków ewentualnych uszkodzeń i kolizji, które wynikły z winy najemcy, przechowywania pojazdu na parkingu strzeżonym albo w innym miejscu zabezpieczonym przed kradzieżą pojazdu oraz do zwrotu samochodu w stanie nie pogorszonym. Powód był zobowiązany do dostarczenia pojazdu zdatnego do eksploatacji. Powód podniósł, że pozwana nie uregulowała należności z tytułu czynszu najmu pojazdu wynikających z czterech spośród pięciu wystawionych faktur na łączną kwotę 8.253,30 zł, a ponadto nie zwróciła przedmiotu najmu, który zdaniem powoda wart był 10.000 zł. Powód podnosił, iż w trakcie trwania najmu pozwana nie informowała powoda o jakichkolwiek problemach związanych z korzystaniem z przedmiotu najmu. Po wygaśnięciu umowy został on poinformowany, że pozwana powierzyła zatrudnionym przez siebie osobom przedmiotowy pojazd celem dojazdu do miejsca świadczenia pracy za granicą, który następnie został przez nie porzucony i nie odnaleziony do dnia dzisiejszego. Utrata pojazdu nastąpiła w sierpniu 2014 roku.

W dniu 31 marca 2016 roku Starszy Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (X GNC 2292/15).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, w który przedmiotowy nakaz został zaskarżony w całości, pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu. Pozwana przyznała, że zawarła z powodem umowę opisaną w pozwie, wskazując jednak, że zgłoszone roszczenie jest bezzasadne, ponieważ powód nie wykazał kto był właścicielem przedmiotowego pojazdu, a w konsekwencji pozwana kwestionowała skuteczność umowy przelewu wierzytelności. Ponadto podnosiła, iż pojazd będący przedmiotem najmu miał dużo mniejszą wartość, niż wskazane przez powoda 10.000 zł. Ponadto twierdziła, iż przedmiotowy pojazd został przywłaszczony przez osobę trzecią, pozwana nie powinna ponosić odpowiedzialności za utratę pojazdu.

W dalszych pismach procesowych zarówno pozwana jak i powód podtrzymali swoje dotychczasowe twierdzenia, jednocześnie negując twierdzenia strony przeciwnej. Ponadto w piśmie z 10 listopada 2017 roku pozwana zakwestionowała wartość pojazdu podaną przez biegłego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie umowy użyczenia zawartej pomiędzy powodem A. L., a B. J. w dniu 5 sierpnia 2014 roku, użyczająca jako właścicielka samochodu V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oddała opisany powyżej pojazd w bezpłatne używanie. Umowa była zawarta na czas nieokreślony, zawierała postanowienie zezwalające biorącemu do używania dalsze wynajęcie pojazdu i oddanie go do odpłatnego lub nieodpłatnego korzystania. Wszelkie naprawy miały obciążać biorącego w najem.

Dowód:

- umowa użyczenia, k. 38
- fotokopia dowodu rejestracyjnego pojazdu, k. 77,78
- fotokopia książki pojazdu, k. 79,80

Powód A. L. i pozwana L. P. są przedsiębiorcami i prowadzą działalność gospodarczą. W dniu 5 sierpnia 2014 roku strony zawarły umowę najmu samochodu osobowego, której przedmiotem był V. (...) z 1998 roku, o numerze rejestracyjnym (...). Umowa została zawarta na czas oznaczony do dnia 31 grudnia 2014 roku. Ustalony przez strony czynsz wynosił 67,65 zł za każdy dzień najmu. Strony postanowiły iż czynsz płatny będzie na podstawie faktur vat,

przelewem na rachunek wynajmującego. Zarówno w trakcie zawierania umowy, jak i podczas późniejszych kontaktów między stronami pozwaną reprezentował A. S. (1).

Bezsporne, nadto dowód:

- umowa najmu samochodu k. 12-13
- zeznania świadka A. L., k. 145
- zeznania świadka A. S. (1), k. 93

Ponadto A. S. (1), reprezentant pozwanej, w czasie zawierania umowy zadeklarował, że wynajmowany pojazd miał być używany na terenie T., wyłącznie do przewożenia pracowników z dworca PKP do miejsca wykonywania pracy. Najemca nie składał żadnych zastrzeżeń co do stanu pojazdu w momencie jego przekazania. Samochód V. (...) był sprawny, dość mocno zużyty, w stanie wizualnym odpowiednim do wieku pojazdu. Stan techniczny pojazdu również nie budził zastrzeżeń. Przedmiot najmu nie posiadał kołpaków, szyby tylnej ogrzewanej, zagłówków foteli przednich, radio odtwarzacza, zabezpieczenia przed dziećmi w kabinie, drugiego rzędu siedzeń, drugiego wymiennika ciepła, elektronicznego immobilizera, systemu wycieraczek i spryskiwaczy tylnych.

Początkowo problemy stwarzało uszkodzone sprzęgło, które powodowało trudności przy wrzucaniu drugiego biegu, jednak zostało ono wymienione przed oddaniem pojazdu w najem. Razem ze sprzęgłem wymieniony został rozrząd i olej. Samochód miał około 500 tysięcy przebiegu.

Dowód:

- zeznania świadka A. L., k. 145, 201-202
- zeznania świadka M. L., k. 135

Z tytułu umowy najmu powód wystawił pozwanej pięć faktur VAT, obejmujących okres najmu od 10 sierpnia do 31 grudnia 2014 roku:

- fakturę nr (...) na kwotę 1420,65 zł płatną do 11 września 2014 roku
- fakturę nr (...) na kwotę 2029,50 zł, płatną do 8 października 2014 roku
- fakturę nr (...) na kwotę 2097,15 zł płatną do 24 listopada 2014 roku
- fakturę nr (...) na kwotę 2029,50 zł płatną do 5 stycznia 2015 roku
- fakturę nr (...) na kwotę 2097,15 zł płatną do 15 stycznia 2015 roku.

Pozwana uiściła należność wynikającą jedynie z pierwszej faktury, pozostałe wciąż pozostają nieuregulowane.

Bezsporne, nadto dowód:

- faktury VAT, k. 14, 16, 17, 18, 19
- potwierdzenie otrzymania przelewu, k. 15

Następnie, jeszcze w sierpniu 2014 pozwana przekazała pojazd do używania pracownikowi B. K.. Samochód został przekazany w celu wykonywania pracy na terenie Niemiec. Nigdy tam jednak nie dojechał. Pojazd zatrzymał się w S. i tam zaginął. B. K. nie odpowiadał na monity A. S. (1) i nie wydał pojazdu. Wobec utraty posiadania pojazdu, pozwana zaprzestała opłacania wystawianych z tytułu stosunku najmu faktur. Podejrzenie popełnienia przestępstwa przez B. K. zostało zgłoszone na policję w grudniu 2014 roku, powód został zaś o tym poinformowany dopiero w styczniu 2015r..

Dowód:

- zeznania świadka A. S. (1), k. 93
- zeznania świadka M. L., k. 135
- protokół przekazania k.22
- wezwanie do zwrotu samochodu k.23
- protokół zawiadomienia o przestępstwie k.20 - 21
- dokumenty policyjne k.24-30

Wobec braku wymagalnych wpłat z tytułu czynszu najmu powód kilkakrotnie wzywał pozwaną do zapłaty należności w wysokości 8.253,30 zł. Uczynił to pismami z dnia 2 i 26 lutego 2015 roku. Ponadto pismem z dnia 15 września 2015 roku wezwał pozwaną do zapłaty zarówno kwoty wynikającej ze stosunku najmu, jak i do naprawienia szkody w kwocie 10.000 zł z tytułu utraty pojazdu, będącego przedmiotem najmu.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z 2 lutego 2015 roku, k. 31
- wezwanie do zapłaty z 26 lutego 2015 roku, k. 33
- wezwanie do zapłaty z 15 września 2015 roku, k. 36

W dniu 27 sierpnia 2015r w związku z utrzymującym się stanem zadłużenia pozwanej i nie zwróceniem przedmiotu najmu, B. J. zawarła z powodem A. L. umowę windykacyjnego przelewu wierzytelności. Zgodnie z umową przelewu B. J. przelała na rzecz powoda wierzytelności związane z odszkodowaniem za utratę pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynajętego L. P., celem dochodzenia wszelkich roszczeń od osób odpowiedzialnych za utratę pojazdu.

Dowód:

- umowa windykacyjnego przelewu wierzytelności, k. 39

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w znacznej części zasadne.

W rozpoznawanej sprawie powód dochodził od pozwanej zapłaty z tytułu czynszu najmu pojazdu osobowego oraz zapłaty odszkodowania za utracony przedmiot najmu (V. (...)).

Podstawę prawną roszczenia prawnego stanowi zatem przepis art. 659 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz oraz na przepisach o odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych

Pozwana kwestionowała zasadność roszczenia zarówno co do zasady jak i wysokości. Pierwszy z zarzutów dotyczył braku legitymacji procesowej powoda w związku z brakiem wykazania właściciela przedmiotowego pojazdu, przez co pozwana poddała w wątpliwość skuteczność umowy przelewu wierzytelności. Ponadto pozwana kwestionowała wartość utraconego pojazdu. Pozwana kwestionowała również wysokość roszczenia, także z uwagi na fakt nie wykazania przez powoda co, oprócz należności wynikających z faktur składa się na wysokość dochodzonego

roszczenia. Wreszcie poddana w wątpliwość została zasadność roszczenia odszkodowawczego, pozwana twierdziła bowiem, iż w związku z popełnionym przestępstwem to nie ona powinna odpowiadać za utratę pojazdu.

W ocenie Sądu twierdzenia pozwanej nie zasługiwały na uwzględnienie. W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż powód przedstawił fotokopie dowodu rejestracyjnego pojazdu oraz książki pojazdu. Wynika z nich, iż właścicielem przedmiotowego samochodu jest B. J., co jest zgodne z zeznaniami świadków i z późniejszym zachowaniem zarówno B. J., jak i powoda. W związku z tym Sąd nie znalazł podstaw aby odmówić wiarygodności przedstawionym dowodom i twierdzeniom dotyczącym własności pojazdu.

Na podstawie zawartej umowy użyczenia powód mógł dysponować oddanym mu w użyczenie pojazdem marki V. (...).

Bezsporne było, że pozwana reprezentowana przez A. S. (1) wynajęła od powoda samochód V. (...). Strony nie kwestionowały ustalonej stawki czynszu najmu i okresu najmu. Zgodnie z umową powód wystawił pozwanej faktury za najem pojazdu w wysokości ustalonej stawki czynszu na jeden dzień najmu wynoszącej brutto 67,65 zł. Powód wystawił z tytułu zawartej umowy pięć faktur obejmujących okres od 5 sierpnia do 31 grudnia 2014r.

W ocenie Sądu zasadne okazało się roszczenie o zapłatę czynszu najmu za cały okres na jaki zawarto umowę najmu. Ponieważ pozwana uiściła czynsz jedynie za pierwszy miesiąc najmu tym samym roszczenie co do kwoty 8 253,30 zł za pozostały czas najmu (od 1 września 2014r do 31 grudnia 2014r) podlegało uwzględnieniu w całości.

Odnosząc się do twierdzeń pozwanej dotyczących braku odpowiedzialności pozwanej za utratę pojazdu z uwagi na popełnienie przestępstwa przez osobę trzecią, stwierdzić trzeba iż mijają się one z rzeczywistością. Pozwana prowadząc działalność gospodarczą i powierzając przedmiotowy pojazd osobom, które dla niej pracowały ponosi za nie odpowiedzialność. A. S. (1) prowadził w imieniu pozwanej wszelkie sprawy związane ze spornym stosunkiem najmu. Oznacza to, iż pozwana powierzyła mu wykonywanie zobowiązania z tytułu umowy najmu, a więc zastosowania znajduje tu przytoczony wcześniej art. 474 k.c., statuujący odpowiedzialność na zasadzie ryzyka. Stosując jego treść do niniejszej sprawy należy dojść do przekonania, iż pozwana ponosi odpowiedzialność za działania lub zaniechania A. S. (1) jak za swoje własne. A to właśnie A. S. (1) wydał pojazd B. K., który doprowadził do jego utraty, zatem rażąco naruszył obowiązki wynikające z umowy najmu. W konsekwencji należy więc przyjąć, że pozwana na mocy art. 474 k.c. powinna zostać uznana za odpowiedzialną za utratę przedmiotu najmu z powodu naruszenia obowiązków najemcy. Zgodnie z treścią z art. 474 k.c. dłużnik odpowiedzialny jest jak za własne działanie lub zaniechanie za działania i zaniechania osób, z których pomocą zobowiązanie wykonywa, jak również osób, którym wykonanie zobowiązania powierza.

W myśl zaś art. 675 § 1 k.c po zakończeniu najmu najemca obowiązany jest zwrócić rzecz w stanie nie pogorszonym; jednakże nie ponosi odpowiedzialności za zużycie rzeczy będące następstwem prawidłowego używania.

Wobec powyższych rozważań należy stwierdzić także, że rzutują one również na ocenę zasadności wystawianych faktur. W związku z przyjęciem, iż pozwana ponosi odpowiedzialność za utratę i nie wydanie przedmiotu najmu, trzeba także przyjąć, iż wspomniana utrata pojazdu nie uprawniała jej do zaprzestania płacenia czynszu najmu wynikającego z faktur wystawionych przez powoda. Skoro do utraty pojazdu doszło w okresie w którym pojazd ten znajdował się w dyspozycji pozwanej, to fakt ten pozostaje bez znaczenia dla jej zobowiązań z tytułu umowy najmu, a zatem roszczenie powoda w zakresie należności z tytułu czynszu najmu wystawionych faktur zasługiwało na uwzględnienie w pełni.

Odnosząc się do roszczenia z tytułu odszkodowania za utratę pojazdu wskazać należy, że legitymacja procesowa powoda wynika z zawartej umowy przelewu wierzytelności.

Treść umowy nie narusza ani nie zmierza do obejścia prawa, a stroną przelewającą uprawnienia jest osoba uprawniona – właściciel pojazdu, nie ma więc żadnego powodu aby odmówić wiarygodności tej umowie. W związku powyższym powód nabył prawo do dochodzenia wszelkich roszczeń, w tym wierzytelności o naprawienie szkody z tytułu utraty przedmiotowego pojazdu. Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (§ 1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie

o zaległe odsetki (§ 2). W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który w ten sposób zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego jaki go wiązał z dłużnikiem.

A. L. na podstawie zawartej umowy użyczenia z właścicielem pojazdu B. J. był uprawniony do wynajęcia przedmiotowego pojazdu. Z uwagi na utratę pojazdu w majątku właściciela powstała szkoda, za którą odpowiedzialna jest pozwana jako najemca.

Odpowiedzialność najemcy do zwrotu przedmiotu najmu po zakończeniu umowy najmu statuuje przepis art. 675 § 1 k.c. Podkreślić należy, że powód dochodząc odszkodowania za utratę pojazdu nie dochodził ich jako wynajmujący. Wynajmujący niebędący właścicielem rzeczy najętej może domagać się naprawienia szkody wynikłej z niewykonania przez najemcę obowiązku zwrotu rzeczy tylko wówczas, gdy przysługiwało mu uprawnienie do dysponowania rzeczą po zakończeniu najmu (wyrok SN z dnia 11 marca 1999 r., III CKN 198/98, OSNC 1999, nr 10, poz. 175). Ponadto odpowiedzialność ta dotyczy odszkodowania za utratę korzyści jaką mógłby otrzymać wynajmujący gdyby rzecz zwrócono mu w terminie.

Z uwagi na fakt, że powód nie był właścicielem pojazdu, roszczenie o odszkodowanie za utratę pojazdu przysługiwały właścicielowi pojazdu – B. J..

Podstawą tych roszczeń, z uwagi na brak stosunku zobowiązaniowego pomiędzy właścicielem pojazdu a wynajmującym, były przepisy o czynach niedozwolonych. Zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Do przesłanek odpowiedzialności deliktowej należą: zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Wskazać jednak należy, iż ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). W myśl zaś art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

Pojęcie szkody było przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego m.in. w uzasadnieniach wyroku z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00 ("Izba Cywilna" 2002, nr 12, s. 40) oraz uchwały z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01. Sąd Najwyższy - odwołując się do przeważającego stanowiska wyrażanego w doktrynie - stwierdził, że szkodą jest uszczerbek w prawnie chronionych dobrach majątkowych, wyrażający się w różnicy między stanem tych dóbr, jaki istniał i jaki następnie mógłby istnieć w ramach normalnej kolei rzeczy, a stanem jaki powstał na skutek zdarzenia wywołującego zmianę polegającą na uszczupieniu aktywów lub zwiększeniu pasywów. Sąd Najwyższy podkreślił, że w takim rozumieniu szkodę ujmuje przepis art. 361 § 1 k.c.

Jak było to wskazane wyżej, w związku z utratą pojazdu w okresie umowy najmu i nie zwróceniem pojazdu po zakończeniu najmu, pozwana jest odpowiedzialna za wynikłą z tego tytułu szkodę. Wysokość szkody odpowiada wartości pojazdu na dzień zakończenia umowy najmu.

Twierdzenia dotyczące wartości pojazdu V. (...) zostały zweryfikowane przy pomocy biegłego. Powód podnosił, że pojazd wart jest co najmniej 10.000 zł i takiej też kwoty domagał się pozwem, podczas gdy pozwana twierdziła, iż wartość ta wynosi 2.000 zł.

Biegły w swojej opinii ustalił, iż przedmiotowy pojazd to V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i numerze identyfikacyjnym: (...), z nadwoziem typu kombi, czterodrzwiowy, został wyprodukowany w 1998 roku, posiadał samoczynny zapłon, turbodoładowany, o pojemności skokowej silnika 1896 m³ i mocy silnika 50kW. Z informacji na podstawie rozkodowania numeru identyfikacyjnego biegły ustalił istotne elementy wyposażenia pojazdu oraz standardowe elementy wyposażenia.

Z treści umowy najmu wynikało, że stan techniczny pojazdu był dobry. Świadek M. L. wskazał, że w samochodzie wymieniono jeszcze przed zawarciem umowy najmu sprzęgło i rozrząd. Pomimo, że samochód był zużyty – jak twierdził A. S. (2) to pracownik pozwanej zdecydował się wynająć ten pojazd w celu przewozu osób. Tym samym

w ocenie Sądu pozwana i jej przedstawiciel zdawali sobie sprawę, że pojazd będzie nadawał się do tego celu. Tym bardziej, że w tym samym dniu, w którym pozwana wynajęła pojazd od powoda został on przekazany B. K. celem udania się do Niemiec. Także w protokole przekazania pojazdu B. K. wskazano, że stan techniczny pojazdu jest dobry.

Z faktu, że pojazd był technicznie sprawny nie wynika jednakże, że posiadał wszystkie elementy wyposażenia standardowego. Sąd zatem dał wiarę świadkowi A. S. (1) co do tego, że pojazd nie posiadał pewnych elementów wyposażenia: zagłówków, ogrzewanej tylnej szyby czy kołpaków, zabezpieczenie przed dziećmi, elektronicznego immobilajzera.

Tym samym przyjęć należało za biegłym sądowym, iż wartość rynkowa pojazdu na dzień 31 grudnia 2014r wynosiła 7 800 zł.

W tym miejscu wskazać należy, że Sąd oddalił jako spóźniony wniosek pełnomocnika pozwanej zgłoszony na rozprawie w dniu 18 stycznia 2018r o dopuszczenie dowodu z kolejnej uzupełniającej opinii biegłego poprzez zwrócenie się do serwisu (...), kiedy samochód był ostatni raz serwisowany. W ocenie Sądu po otrzymaniu opinii biegłego sądowego w dniu 27 października 2017r wyznaczono stronie pozwanej termin na zgłaszanie zastrzeżeń do opinii biegłego. W piśmie z dnia 10 listopada 2017r strona pozwana zgłosiła swoje zastrzeżenia dotyczące opinii, w tym braków w oryginalnym wyposażeniu pojazdu. Uwagi te znalazły odzwierciedlenie w pisemnej opinii uzupełniającej oraz w dopuszczeniu dowodu z uzupełniającego zeznania świadka A. S. (1). Niezależnie od tego wskazać należy, że już w odpowiedzi na pozew pozwana winna była sformułować środki za pomocą których możliwe było zweryfikowanie wartości pojazdu, zaś ostatnim takim momentem było pismo w którym złożyła zastrzeżenia do opinii biegłego. Składanie kolejnych wniosków na rozprawie w dniu 18 stycznia 2018r było w ocenie Sądu spóźnione a wnioski stosownie do przepisu art. 207§6 k.p.c podlegały pominięciu.

Z tych przyczyn orzeczono jak w punkcie I sentencji.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., w myśl którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, przy czym w braku oznaczenia stopy odsetek należą się odsetki ustawowe (za opóźnienie). Mając na uwadze, że roszczenie o zapłatę czynszów najmu stało się wymagalne z upływem terminów płatności oznaczonych w fakturach VAT, a roszczenia o zapłatę za utratę pojazdu będącego przedmiotem umowy najmu po upływie wyznaczonego do zapłaty terminu określonego w wezwaniu do zapłaty z dnia 15 września 2015 roku, należało przyjąć, że pozwana pozostawała w opóźnieniu od dnia następnego po upływie wyznaczonych terminów, w związku z czym Sąd orzekł o odsetkach zgodnie z żądaniem pozwu.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił przede wszystkim w oparciu o dowody z dokumentów, których autentyczności żadna ze stron nie kwestionowała, a także na podstawie zeznań świadków M. L. i powoda, które wzajemnie ze sobą korespondowały i znalazły potwierdzenie w dowodach z dokumentów. Zeznania pozwanej oraz świadka A. S. (1) stanowiły podstawę ustaleń Sądu wyłącznie w zakresie, w jakim przystawały do pozostałych dowodów, a także w zakresie stanu wyposażenia pojazdu bowiem sam brak zgłoszenia zastrzeżeń w momencie przekazania pojazdu nie oznacza, że pojazd dysponował wszystkimi elementami wyposażenia fabrycznego. Dokonując oceny opinii biegłego należy stwierdzić iż prezentuje ona wysoki poziom merytoryczny, jest wewnętrznie spójna i konsekwentna, udziela odpowiedzi na pytania Sądu oraz uwzględnia ustalenia poczynione w niniejszej sprawie, Sąd zatem uznał ją za wiarygodną i oparł się na jej twierdzeniach.

W punkcie II sentencji wyroku rozstrzygnięto o kosztach postępowania na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Zaś art. 100 k.p.c. głosi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub

stosunkowo rozdzielone. Powód wygrał proces częściowo. Z pierwotnego żądania w wysokości 18.253,30 zł Sąd uwzględnił kwotę 16.053,30 zł, a zatem powód wygrał sprawę w 87,95%, pozwana zaś w 12,05%. Mając na względzie powyższe oraz fakt, że na koszty powoda złożyły się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 915 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 2400 zł – ustalone na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013, poz. 461 tekst jedn.), kwota 783,70 zł tytułem kosztów pracy biegłego pokrytych z zaliczki uiszczonej przez powoda i kwota 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, koszty poniesione przez powoda wyniosły 4115,70 zł. Po uwzględnieniu stopnia wygrania procesu (87,95%) powód powinien otrzymać od pozwanej kwotę (...),8 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Od wskazanej kwoty należy jednak odjąć koszty poniesione przez pozwaną, a należne jej z tytułu częściowego wygrania procesu. Koszty te wynoszą 2400 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – razem 2417 zł – co po przemnożeniu przez stopień wygrania procesu przez pozwaną (12,05%) oznacza, iż powinna ona otrzymać 291,2 zł od powoda. W związku z powyższym, po wzajemnym zniesieniu obu tych kwot, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3328,60 zł ((...),8 zł - 291,2 zł) tytułem kosztów procesu.